

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 29 lipca 2019 r.*

Odwołanie – Dumping – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niektórych produktów pochodzących z Chin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1429 – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 2 ust. 7 lit. a) – Wartość normalna – Ustalenie na podstawie ceny w państwie trzecim o gospodarce rynkowej – Wybór odpowiedniego państwa trzeciego – Państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia – Dostosowania

W sprawie C-436/18 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 2 lipca 2018 r.,

Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd, z siedzibą w Taiyuan (Chiny), reprezentowane przez E. Vermulsta i J. Cornelisa, advocaten,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda i A. Demeneix, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowana przez J. Killicka, barrister, G. Forwooda i C. Van Hauteego, avocates,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: C. Lycourgos (sprawozdawca), prezes izby, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu spółka Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 kwietnia 2018 r., Shanxi Taigang Stainless Steel/Komisja (T-675/15, nieopublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2018:209), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 224, s. 10, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

- 2 Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51, sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, stanowi w ust. 7 i 10:

„7.

- a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie [odpowiednie] państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

[...]

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z [...] jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, który jest członkiem [Światowej Organizacji Handlu (WTO)] w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

[...]

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej

i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. [...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 3 Wnosząca odwołanie jest spółką z siedzibą w Chinach, która prowadzi działalność głównie na rynku produkcji i dystrybucji wyrobów stalowych, a w szczególności płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno.
- 4 W następstwie skargi złożonej w dniu 13 maja 2014 r. przez Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (zwanej dalej „Eurofer”), Komisja Europejska opublikowała w dniu 26 czerwca 2014 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chin i Tajwanu (Dz.U. 2014, C 196, s. 9).
- 5 Dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody dla przemysłu Unii Europejskiej objęło okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r. Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny tej szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.
- 6 W celu ustalenia dumpingu i istnienia szkody zawiadomienie o wszczęciu postępowania przewidywało kontrolę wyrwykową producentów eksportujących z Chin i Tajwanu oraz producentów unijnych. Wnosząca odwołanie została wybrana do ujęcia w kontroli obejmującej czterech producentów eksportujących z Chin, dokonanej w ramach dochodzenia.
- 7 W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja poinformowała zainteresowane strony, że zamierza uznać Stany Zjednoczone za odpowiednie państwo trzecie o gospodarce rynkowej (zwane dalej „państwem analogicznym”) w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Wezwała ona zainteresowane strony do przedstawienia uwag w tym względzie, wskazując jednocześnie, że zgodnie z posiadanymi przez nią informacjami innymi państwami o gospodarce rynkowej, które mogły być brane pod uwagę przy wyborze państwa analogicznego, są Republika Indii, Republika Południowej Afryki, Republika Korei i Tajwan.
- 8 Wnosząca odwołanie nie złożyła wniosku w celu uzyskania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W dniu 6 lipca 2014 r. przedłożyła ona uwagi dotyczące wyboru państwa analogicznego, uznając, że Stany Zjednoczone stanowią nieodpowiedni wybór, i proponując wybór Tajwanu. W dniu 13 lutego 2015 r. została ona wysłuchana przez Komisję.
- 9 W dniu 24 marca 2015 r. instytucja ta przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/501 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 79, s. 23). Rozporządzeniem tym ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 24,3% na wywóz tych produktów dokonywany przez wnoszącą odwołanie do Unii przez okres sześciu miesięcy, począwszy od dnia 26 marca 2015 r.
- 10 W następstwie obszernej wymiany korespondencji z wnoszącą odwołanie, w trakcie której podtrzymała ona swoje zastrzeżenia dotyczące wyboru Stanów Zjednoczonych, a nie Tajwanu jako państwa analogicznego, w dniu 26 sierpnia 2015 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie, na mocy którego zmieniono rozporządzenie wykonawcze 2015/501 i ustanowiono cło antydumpingowe w wysokości 24,4% na przywóz do Unii wspomnianych towarów wytwarzanych przez wnoszącą odwołanie.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 listopada 2015 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności w części spornego rozporządzenia.
- 12 Postanowieniem z dnia 19 lipca 2016 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił Eurofer do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 13 W uzasadnieniu skargi wnosząca odwołanie podniosła trzy zarzuty. W zarzucie pierwszym, podzielonym na dwie części, opartym na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, wnosząca odwołanie podniosła tytułem głównym, że Komisja naruszyła ten przepis, dokonując wyboru Stanów Zjednoczonych jako państwa analogicznego, a nie Tajwanu, a pomocniczo, że przy obliczaniu wartości normalnej na podstawie tego przepisu Komisja nie dokonała niezbędnych dostosowań z tytułu różnic związanych z procesem produkcji i dostępem do surowców. W zarzucie drugim wnosząca odwołanie podniosła, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia, odmawiając dokonania koniecznych dostosowań z tytułu wewnętrznych kosztów transportu jednego z producentów eksportujących ze Stanów Zjednoczonych. W zarzucie trzecim, podzielonym na dwie części, wnosząca odwołanie podniosła, że Komisja naruszyła art. 3 ust. 2, 6 i 7 tego rozporządzenia, po pierwsze, w odniesieniu do oceny związku przyczynowego pomiędzy przywozem z Chin i Tajwanu i jego wpływem na przemysł unijny, a po drugie, przypisując temu przywozowi szkodę dla tego przemysłu.
- 14 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wszystkie te zarzuty, a w konsekwencji skargę w całości.

Żądania stron przed Trybunałem

- 15 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału, tytułem żądania głównego, o:
  - uchylenie zaskarżonego wyroku;
  - stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczy wnoszącej odwołanie; oraz
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w pierwszej instancji.
- 16 Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania i zastrzeżenie orzeczenia w przedmiocie kosztów.
- 17 Komisja i Eurofer wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 18 Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty dotyczące błędnej wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 19 W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że w pkt 34–37 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do wyboru państwa analogicznego.
- 20 Na poparcie tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że z brzmienia tego przepisu, który stanowi, że „gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia”, wynika jasno, że Komisja ma obowiązek wyboru, jako państwa analogicznego, państwa będącego przedmiotem tego samego dochodzenia antydumpingowego, w przypadku gdy takie państwo istnieje, a jedyny wyjątek wprowadzony przez wyrażenie „gdy jest to możliwe” ma miejsce wówczas, gdy państwo to nie jest właściwe. W tym ostatnim przypadku Komisja powinna stwierdzić, że rzezone państwo nie jest właściwe, i wyjaśnić przyczyny tego stwierdzenia. Natomiast z przepisu tego nie wynika, że dla celów uznania za państwo analogiczne państwo będące przedmiotem tego samego dochodzenia powinno być koniecznym państwem „najbardziej” właściwym, gdy możliwe są inne rozwiązania.
- 21 Sąd przyjął jednak taką wykładnię, stwierdzając w pkt 37 zaskarżonego wyroku, że Komisja słusznie przeprowadziła analizę porównawczą pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a Tajwanem w celu ustalenia najbardziej odpowiedniego spośród nich państwa analogicznego, podczas gdy w przeciwieństwie do Stanów Zjednoczonych Tajwan był przedmiotem tego samego dochodzenia co Chińska Republika Ludowa.
- 22 Stwierdzając co do zasady, że w przypadku gdy inne rozwiązania są możliwe, państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia zostaje przyjęte, jeżeli stanowi państwo najbardziej odpowiednie, Sąd z jednej strony wprowadził do art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego dodatkową przesłankę, nieznajdującą się w brzmieniu tego przepisu, co nie jest prawnie dopuszczalne, jak wynika ze sprawozdania Organu Apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dnia 6 października 2016 r. w sprawie „Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla pochodzącego z Argentyny” (WT/DS 473/AB/R, point 6.30). Z drugiej strony wykładnia dokonana przez Sąd pozbawiłaby sensu wspomniany przepis, czyniąc bezprzedmiotowym przewidziany w nim obowiązek prawny polegający na przyjęciu, gdy jest to możliwe, państwa będącego przedmiotem tego samego dochodzenia. W istocie obowiązek przyjęcia najbardziej odpowiedniego państwa analogicznego wynika już z pierwszego zdania akapitu drugiego art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, w związku z czym nie można uznać, że zdanie drugie tego akapitu ogranicza się do powtórzenia tego samego obowiązku.
- 23 Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że wyroki: z dnia 22 października 1991 r., Nölle (C-16/90, EU:C:1991:402), z dnia 22 marca 2012 r., GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 29); z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573), przytoczone w pkt 30–33 zaskarżonego wyroku, dotyczyły sytuacji, w których brak było państw o gospodarce rynkowej będących przedmiotem tego samego dochodzenia. Tak więc wyroki te mają znaczenie jedynie dla wykładni pierwszego zdania akapitu drugiego art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, które reguluje wybór państwa analogicznego w braku państwa o gospodarce rynkowej będącego przedmiotem tego samego dochodzenia, a nie dla wykładni zdania drugiego tego akapitu.
- 24 Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 37 zaskarżonego wyroku, poszanowanie obowiązku wyboru państwa będącego przedmiotem tego samego dochodzenia jako państwa analogicznego nie stanowi ryzyka naruszenia ciężącego na instytucjach Unii obowiązku starania się o znalezienie państwa analogicznego, w którym cena produktu podobnego kształtuje się w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących

w państwie wywozu. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, a w szczególności w związku z użyciem wyrażenia „gdy jest to możliwe”, państwo trzecie będące przedmiotem tego samego dochodzenia nie może zostać uznane za państwo analogiczne, jeżeli nie jest ono właściwe, co miałyby miejsce, gdyby ceny nie kształtowały się w nim w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu.

- 25 Jeśli chodzi o skutki błędu popełnionego, jak podniesiono, przez Sąd, wnosząca odwołanie podnosi w istocie, że okoliczności faktyczne są wystarczająco jasne, aby umożliwić Trybunałowi wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie sporu. Nie zostało bowiem zakwestionowane, że w niniejszym przypadku istniało państwo o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia, a mianowicie Tajwan. Tymczasem Komisja nigdy nie podniosła, że państwo to nie było odpowiednie. Twierdziła ona jedynie, że Stany Zjednoczone stanowiły bardziej odpowiedni wybór. W związku z tym Komisja była prawnie zobowiązana do przyjęcia Tajwanu jako państwa analogicznego, a brak dochowania tego obowiązku powinien skutkować stwierdzeniem nieważności spornego rozporządzenia.
- 26 Zdaniem Komisji zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny, a w każdym wypadku jako bezprzedmiotowy. Eurofer, który ma wątpliwości co do dopuszczalności tego zarzutu, jako że odpowiada on zastrzeżeniu, które nie zostało ujęte w skardze wniesionej w pierwszej instancji, a zostało wniesione dopiero na etapie repliki przed Sądem, uważa również, że zarzut ten należy w każdym razie oddalić jako bezprzedmiotowy i bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 27 Bez potrzeby orzekania w przedmiocie dopuszczalności powyższego zarzutu należy w każdym razie oddalić go jako bezzasadny.
- 28 Należy w tym zakresie przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z państw nieposiadających gospodarki rynkowej, w drodze wyjątku od zasad określonych w art. 2 ust. 1–6 tegoż rozporządzenia, wartość normalną określa się co do zasady w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego, tzn. w oparciu o metodę państwa analogicznego [wyroki: z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 48; z dnia 28 lutego 2018 r., Komisja/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-301/16 P, EU:C:2018:132, pkt 64]. Artykuł 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi tego rozporządzenia stanowi w zdaniu pierwszym, że państwo analogiczne wyznacza się w oparciu o uzasadnioną metodę, z uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania, a w zdaniu drugim, że gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia.
- 29 Argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie na poparcie zarzutu pierwszego opierają się na odosobnionym rozumieniu zdania drugiego akapitu drugiego wspomnianego art. 2 ust. 7 lit. a). Tymczasem, jak twierdzi w istocie Komisja, owo drugie zdanie należy odczytywać w świetle zdania pierwszego tego akapitu w wykładni nadanej mu przez orzecznictwo Trybunału, ponieważ to zdanie pierwsze, wbrew temu, co zdaje się podnosić wnosząca odwołanie, ma znaczenie, i to również przy założeniu, że państwo o gospodarce rynkowej stanowi przedmiot tego samego dochodzenia.
- 30 W tym względzie z orzecznictwa tego wynika, po pierwsze, że wybór państwa analogicznego wpisuje się w szeroki zakres uznania przysługujący instytucjom Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 października 1991 r., Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, pkt 11; z dnia 29 maja 1997 r., Rotexchemie, C-26/96, EU:C:1997:261, pkt 10; z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 44).

- 31 Po drugie, z przytoczonego orzecznictwa wynika, że analogiczne państwo należy wyznaczyć w oparciu o uzasadnioną metodę, z uwzględnieniem wszelkich wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania, a sądy Unii powinny upewnić się, że właściwe instytucje Unii nie pominęły istotnych okoliczności w celu stwierdzenia adekwatności wyznaczonego państwa oraz że akta sprawy zostały zbadane z pełną starannością wymaganą, aby można było uznać, że wartość normalna danego produktu została określona w sposób właściwy i uzasadniony. W tym celu instytucje Unii powinny, przy uwzględnieniu istniejących możliwości, starać się znaleźć państwo trzecie, w którym cena produktu podobnego kształtuje się w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu, pod warunkiem że chodzi o państwo o gospodarce rynkowej (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 21, 22; a także z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 49, 51).
- 32 Z art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi rozporządzenia podstawowego wynika zatem, że w przypadku gdy w świetle dostępnych, wiarygodnych informacji możliwe jest wyznaczenie różnych państw, właściwa instytucja dokonuje analizy porównawczej tych różnych państw i wyznacza państwo, w którym cena produktu podobnego do produktu rozpatrywanego kształtuje się w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu. W tej perspektywie, wbrew temu, co twierdzi w istocie wnosząca odwołanie, zdanie drugie tego akapitu nie wyklucza przeprowadzenia przez tę instytucję takiej analizy porównawczej, w tym również wówczas, gdy państwo o gospodarce rynkowej stanowi przedmiot tego samego dochodzenia, i wyznaczeni na tej podstawie państwa najbardziej odpowiedniego w ramach swobodnego uznania przysługującego jej zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 31 niniejszego wyroku.
- 33 Zatem z drugiego zdania akapitu drugiego art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wynika, że wówczas, gdy dane państwo o gospodarce rynkowej stanowi przedmiot tego samego dochodzenia, właściwa instytucja powinna je należycie uwzględnić w ramach możliwego wyboru i zbadać z wymaganą starannością, czy państwo to stanowi odpowiedni wybór. Tymczasem w niniejszej sprawie, o ile wnosząca odwołanie podnosi, że Komisja nie utrzymywała, iż Tajwan nie stanowił odpowiedniego wyboru, o tyle nie kwestionuje ona stwierdzenia dokonanego przez Sąd w pkt 34 i 35 zaskarżonego wyroku, wedle którego Komisja zbadała w niniejszym przypadku sytuację tego państwa w ramach możliwych rozwiązań alternatywnych.
- 34 Z powyższego wynika, że jak słusznie wskazał Sąd w pkt 37 zaskarżonego wyroku i wbrew twierdzeniom wnoszącej odwołanie, Komisja nie była zobowiązana do przyjęcia Tajwanu jako właściwego państwa analogicznego z tego tylko powodu, że chodziło o państwo trzecie o gospodarce rynkowej będące przedmiotem tego samego dochodzenia co Chiny, co miałyby skutkować uniemożliwieniem tej instytucji uwzględnienia innych możliwych opcji i przeprowadzenia analizy porównawczej pomiędzy tym państwem a owymi innymi opcjami, w tym również w niniejszym przypadku Stanami Zjednoczonymi, w celu określenia właściwego państwa spośród nich. Wszelka odmienna wykładnia naruszałaby nie tylko uprawnienia dyskrecjonalne, jakimi dysponuje ta instytucja w wyborze państwa analogicznego, lecz także, jak słusznie zauważył Sąd w pkt 37 zaskarżonego wyroku, przypomniany w pkt 32 niniejszego wyroku obowiązek podjęcia przez tę instytucję starań celem znalezienia, z uwzględnieniem istniejących możliwości, państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, w którym cena produktu podobnego kształtuje się w warunkach możliwie jak najbardziej porównywalnych do warunków istniejących w państwie wywozu.
- 35 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w analizie genezy rozporządzenia Rady (WE) nr 3283/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie ochrony przed przywozem po cenach dumpingowych z państw niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1994, L 349, s. 1), które wprowadziło do podstawowych zasad Unii w dziedzinie antydumpingu przepis zawarty w art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego. Uzasadnienie projektu przedstawionego przez Komisję w celu przyjęcia rozporządzenia nr 3283/94 [COM(1994) 414 wersja ostateczna] wskazuje w odniesieniu do tego przepisu, którego ostateczne sformułowanie przez prawodawcę Unii jest

identyczne ze sformułowaniem zaproponowanym przez Komisję, że w zakresie wyboru państwa analogicznego „można” preferować państwo objęte tym samym dochodzeniem, pod warunkiem że spełnia kryteria racjonalnej podstawy, co oznacza brak obowiązku dokonania wyboru tego państwa.

- 36 Wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, przedstawiona w pkt 32–34 niniejszego wyroku wykładnia drugiego zdania akapitu drugiego art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie prowadzi do dodania do tego drugiego zdania przesłanki, która nie jest w nim zawarta, ani nie pozbawia tego zdania skuteczności (effet utile), lecz wynika z wykładni całości art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi tego rozporządzenia.
- 37 Z powyższego wynika, że w zakresie, w jakim żadna przesłanka nie została dodana przez Sąd do art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, należy odrzucić również argument wnoszącej odwołanie, wedle którego z raportu organu apelacyjnego WTO z dnia 6 października 2016 r. w sprawie „Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla pochodzącego z Argentyny” (WT/DS 473/AB/R) dotyczącego wykładni art. 2.2.1.1 Porozumienia w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103), zawartego w załączniku 1A do porozumienia ustanawiającego WTO (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), wynika, że nie jest prawnie dopuszczalne dodanie przesłanki, która nie jest zawarta w brzmieniu art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia podstawowego.
- 38 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 39 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, uznając w pkt 60–65 zaskarżonego wyroku, że nie można dokonać dostosowań w związku z różnicami w procesie produkcji oraz w dostępie do surowców stwierdzonymi w Chinach przy konstruowaniu wartości normalnej na podstawie tego przepisu.
- 40 Rozwiązanie przyjęte przez Sąd w tym wyroku prowadziłyby co do zasady do wykluczenia możliwości wystąpienia przez producentów eksportujących z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, którzy nie spełniają warunków korzystania ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, z wnioskiem o dokonanie dostosowań wartości normalnej z tytułu takich różnic na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, podczas gdy zgodnie z wyrokami: z dnia 10 października 2012 r., Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener i Shanghai Prime Machinery/Rada (T-170/09, niepublikowanym, EU:T:2012:531, pkt 123), a także z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 i T-559/12, niepublikowanym, EU:T:2015:237, pkt 110), ci producenci eksportujący zostali już pozbawieni możliwości ubiegania się o dostosowania z tytułu tych różnic na podstawie art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia.
- 41 Takie rozwiązanie, które zasadniczo pozbawiałoby owych producentów eksportujących prawa do żądania dostosowań, byłoby sprzeczne z art. 2.4 Porozumienia w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r., który odpowiada art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i przewiduje obowiązek przeprowadzenia obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną oraz dokonania dostosowań z tytułu różnic wpływających na porównywalność cen. W sprawozdaniu z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” (WT/DS 397/AB/RW, pkt 5.207 i 5.215) Organ Apelacyjny WTO wyraźnie wskazał bowiem, że obowiązek ten ma zastosowanie do wszystkich dochodzeń antydumpingowych, w tym również wówczas, gdy wartość normalna jest ustalana na podstawie państwa analogicznego.

- 42 Ponadto, wbrew temu, co orzekł Sąd, okoliczność, że wnosząca odwołanie nie złożyła wniosku w celu uzyskania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, jest pozbawiona znaczenia dla celów ustalenia, czy wniosek o dokonanie dostosowania na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego jest uzasadniony.
- 43 Ponadto, o ile w wyroku z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 48), przytoczonym przez Sąd w pkt 60 zaskarżonego wyroku, Trybunał orzekł, że art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego ma na celu uniknięcie uwzględniania cen i kosztów stosowanych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, ponieważ czynniki te nie są zwykłym skutkiem działania sił rynkowych, to jednak nie wypowiedział się on w kwestii, czy możliwe jest dokonanie dostosowań z tytułu czynników, które są wynikiem takich sił, tego rodzaju jak różnice wynikające z naturalnej przewagi porównawczej. Taka możliwość nie została także odrzucona w wyroku z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 i T-559/12, niepublikowanym, EU:T:2015:237, pkt 110), przytoczonym w pkt 61 zaskarżonego wyroku.
- 44 O ile wnosząca odwołanie nie twierdzi, że należy dokonać dostosowań w celu zneutralizowania zakłóceń stwierdzonych w państwie nieposiadającym gospodarki rynkowej, o tyle utrzymuje ona jednak, że nie wyklucza to możliwości dokonania dostosowań na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) lub art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego z uwagi na różnice, które wpływają na porównywalność cen i które są wynikiem wskazanych sił, innymi słowy, które nie są spowodowane zakłóceniami.
- 45 W tym względzie w sprawozdaniu z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” (WT/DS 397/AB/RW, pkt 5.207 i 5.236) Organ Apelacyjny WTO wyjaśnił, że wprawdzie organ odpowiedzialny za prowadzenie dochodzenia nie jest zobowiązany do dokonania dostosowań ze względu na różnice między kosztami producentów z państwa wywozu pozbawionego gospodarki rynkowej a kosztami producenta z państwa analogicznego w sytuacji, gdyby prowadziło to do wprowadzenia przez ten organ ponownie zniekształconych kosztów producentów tego pierwszego państwa do wartości normalnej, jednak organ ten powinien ustalić, czy wnioskowane dostosowanie ma taki skutek, czy też nie.
- 46 Wykluczając co do zasady możliwość dokonania dostosowań z tytułu różnic w dostępie do surowców i w procesie produkcji, podczas gdy powinien był on zbadać, czy przyjęcie takiego dostosowania skutkowałoby ponownym wprowadzeniem zniekształconych kosztów lub czy spełnione zostały pozostałe przesłanki przyjęcia tego dostosowania, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 47 Komisja i Eurofer uważają, że zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny, a wedle Eurofer należy go w każdym razie oddalić jako bezprzedmiotowy.

Ocena Trybunału

- 48 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie podniosła, że Sąd naruszył prawo, wykluczając co do zasady możliwość dokonania dostosowań ze względu na różnice w procesie produkcji oraz w dostępie do surowców stwierdzone w Chinach przy konstruowaniu wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 49 W tym względzie z argumentacji przedstawionej przez wnoszącą odwołanie w ramach tego zarzutu wynika zasadniczo, że przyznaje ona, iż jak orzekł Sąd w pkt 62 zaskarżonego wyroku, nie można wymagać od Komisji dokonania dostosowań dotyczących czynników, na które wpływ miały parametry niebędące wynikiem sił rynkowych. Jednakże wnosząca odwołanie podnosi, że powinno być możliwe dokonanie dostosowań z uwagi na różnice, które są rezultatem takich sił, i dodaje w istocie, że Sąd

powinien był zbadać, czy akceptacja żądanych dostosowań skutkowałaby ponownym wprowadzeniem do wartości normalnej zniekształconych kosztów, to znaczy czy dostosowania te prowadziłyby do ponownego wprowadzenia do tej wartości kosztów, na które wpływ miały parametry niebędące wynikiem owych sił, czego Sąd nie dokonał.

- 50 W tym względzie należy jednak zauważyć, że wniosek, do którego Sąd doszedł w pkt 64 zaskarżonego wyroku, iż w niniejszym przypadku nie można dokonać dostosowań z tytułu różnic w procesie produkcji i w dostępie do surowców stwierdzonych w Chinach w kontekście konstrukcji wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, opiera się na stwierdzeniu przez Sąd w pkt 63 tego wyroku, że ponieważ Chiny nie były w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych uznane za gospodarkę rynkową, a wnosząca odwołanie nie złożyła wniosku w celu uzyskania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, nic nie wskazywało na to, by na zaopatrzenie w nikiel lub na proces produkcji przedsiębiorstwa działającego w warunkach niebędących warunkami gospodarki rynkowej nie miały wpływu parametry, które nie są wynikiem sił rynkowych.
- 51 Tymczasem, jak podniósł Eurofer, wnosząca odwołanie, która domaga się w istocie możliwości dokonania dostosowań w świetle czynników, które są wynikiem sił rynkowych, nie kwestionuje w sposób wyraźny dokonanego w ten sposób przez Sąd w pkt 63 zaskarżonego wyroku ustalenia faktycznego, wedle którego nie wydaje się, by żądane dostosowania dotyczyły takich czynników. Wnosząca odwołanie nie utrzymuje również a fortiori, jakoby ustalenie to było dotknięte wadami.
- 52 W związku z tym, bez konieczności orzekania w przedmiocie zasadności wszystkich argumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w ramach niniejszego zarzutu, należy odrzucić jej argumentację jako bezprzedmiotową. W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić.
- 53 Odwołanie należy zatem oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 54 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 55 Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tegoż regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 56 Ponieważ Shanxi Taigang Stainless Steel przegrało sprawę, a Komisja oraz Eurofer wnieśli o obciążenie go kosztami postępowania, należy obciążyć tę spółkę kosztami niniejszego postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd zostaje obciążone kosztami postępowania.

Podpisy